

LYKKEGAARDS NAVLE

AF
MORTEN
LYKKEGAARD

ILLUSTRATION
SØREN
MOSDAL

“Kunstnerpoden får bolden op fra gulvet, kyler den ind over banen og styrter sig frem mod mig af al kraft. Han ligner en der har fået epilepsi.

Dit bøssedyr!!!

“K om nu, for helvede! KOM SÅ!!!” Hans mund fråder, hans ansigt er helt vredet af led af glødende arrigskab, hans øjne lyner af had og raseri, og han stamper nærmest trægulvet til stumper under sig. “Smid så den bold, for helvede!!! SMID DEN!!! Dit bøssedyr!! DIT BØSSEDYR!!!”

Jeg står og kigger på sønnen til én af landets mest anerkendte billedkunstnere. Vi står på en fodboldbane i en halvtom hal i Østerbro Idrætshus. Jeg har fået til opgave at gardere det ene mål og i hånden holder jeg en rund fodbold som denne fortabte søn tilsyneladende meget gerne vil have fingre i. Nu. Lige nu.

Jeg tøver lidt med at smide den over til ham og tænker at han jo egentlig godt kunne gøre sig den anstrengelse at tale bare lidt pænere til mig. Jeg holder bolden et par sekunder længere i hænderne, og hans hoved ser ud som om det er ved at eksplodere. Nu slår han mig snart ihjel, tænker jeg og triller bolden over til ham.

Kunstnerpoden får bolden op fra gulvet, kyler den ind over banen og styrter sig frem mod mig af al kraft. Han ligner en der har fået epilepsi. Hans albuer hamrer ind i mine ribben og med en snerrende fnysen gør han mig endnu engang opmærksom på at han mistænker min seksuelle orientering for at hellige sig hankønsvæsner i dyreriget: “DIT BØSSEDYR!!!”

En af hans medspillere klasker umiddelbart efter bolden i nettet og stemningen er mast helt op i det røde felt. Da kampen atter fløjtes i gang, farer vi løs på hinanden som gale hunde. Nogle ryger ned i trægulvet med et brag, andre får banket deres baghoveder ind i banderne

der støder op til banen.

Vores modstandere kæmper som var det en Champions League-finale, og jeg vender mit hoved op mod tribunerne for at få øje på de mange tusinde mennesker der burde være til en kamp af så storslået betydning og intensitet. Ud over de deltagende spillere sidder der tre mennesker, hvoraf den ene er min kæreste, på de slidte rækker og glor ned på os. Det her er trods alt bare en omgang hyggebold.

Hvad er det egentlig der sker med mænd og fodbold?!? Vi kan til nød spille uskyldige sportsgrene som badminton og rundbold med hinanden uden at blive overmandet af en voldsom trang til at slå hinanden ihjel, men så snart vi vover os ud på grønsværen med en kugle mellem fødderne, går vi amok.

Jeg kender mange mænd der formår at leve et ganske tilforladeligt og civiliseret liv til hverdag. De har haft charme og dannelse nok

til at møde en mage der kan holde dem ud på daglig basis, har fostret helt almindelige unger som endnu ikke viser mindste tegn på psykopati og opnået stillinger ude i den virkelige verden der kræver en vis portion begavelse at administrere.

Men i samme øjeblik de krydser fodboldbanens kridtstreger, vælder et ukontrollabelt sammensurium af raseri, selvretfærdighed, storhedsvanvid og paranoia op i dem. De ser sig selv som verdens bedste fodboldspillere og tonsler rundt fra den ene ende til den anden uden at ænse andet end deres eget geni, for til sidst at vælte omkuld hen over baglinjen efter at have tåsparket bolden 40 meter ud af banen. Alt der kommer imod dem skal helst skæres over på midten, og de pløjer lystigt igennem knuste knæskaller og skinnedeb. Og dommeren er selvfølgelig et ualmindeligt dumt svin som modstanderne udelukkende har bestukket for at gøre livet surt for dem.

Misforstå mig nu ikke. Jeg har intet imod et helhjertet engagement, men én ting er engagement, noget helt andet er blindt raseri. Eller eksisterer denne forskel kun uden for fodboldbanen? «